

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-92)

Mar (1) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....16
6. திருவிருத்தம்.....26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 69)

கல்கி அவதாரம்

422. உக்ர:

அடுத்து ஸாதுக்களாக இல்லாதவர்களைத் தண்டிக்கின்ற பாதாளவாசியான கல்கி அவதாரம் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. யுகத்தின் முடிவில் பாவங்கள் தலைதூக்கி வர்ணாச்சரம தர்மங்கள் அனைத்தும் அடியுடன் புதையும்போது, மிகவும் உக்கிரமாக விளங்குபவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- மந்த்ரவர்ணனம் - ஸம்ஹாரமூர்த்தயே காலவைச்வாநரார்சிஷே - ஸம்ஹார மூர்த்தியாகவும், ப்ரளய காலத்தில் உண்டாகும் தீ போன்றும் உள்ள.
- பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை - கல்கீ ச விஷ்ணு: பகவாந் நஷ்ட்தர்மாவதாரக்ருத் உர்வ்யாம் ம்லேச்சகணம் ஹத்வா அவஸ்திதோ ய: கலௌ யுகே - பகவான் விஷ்ணு கல்கியாக அவதாரம் செய்கிறான். அந்தக் காலகட்டத்தில் தர்மங்கள் அழித்திருக்கும், அப்போது பூமியில் உள்ள ம்லேச்ச கூட்டத்தை அழிக்கவே கலியுகத்தில் அவதரிக்கிறான்.

423. ஸம்வத்ஸர:

பாதாளலோகத்தில் ஸம்ஹாரம் செய்வதற்கு ஏற்ற பரிவாரங்களுடன் தகுந்த காலத்தி எதிர்பார்த்தபடி, ஆதிசேஷன் மீது சயனித்தவனாக உள்ளான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- அநந்த சயநாரூடம் - ஆதிசேஷன் மீது பள்ளி கொண்டவன் என த்யானிக்கத்தக்கவன்
- சக்ராத்யாயுத வருந்தேந மூர்த்தேந பரிவாரிதம் - அனைத்து ஆயுதங்களும் அவனது ஆணைக்காக உருவானது போன்றே உள்ளன என த்யானிக்கவேண்டும்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 92)

எந்த ஒரு காரணத்தினால் இந்த அனுபூதி அல்லது ஸம்வித் என்பது அனைத்து பேதங்களையும் தள்ளுவதான ஸ்வபாவம் கொண்டுள்ளதோ, அதே காரணத்தின் விளைவாக அந்த ஸம்வித்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட (அல்லது ஸம்வித்தின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட), அதனை அண்டி நிற்கக்கூடிய ஜ்ஞாதா (அறிபவன் எனப்படும் ஆத்மா) என ஒருவன் இல்லை. அந்த ஸம்வித் என்பது ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக உள்ளதால் அதுவே ஆத்மா என்றாகிறது [அதாவது அறிபவன் என்று கூறப்படும் ஆத்மாவிற்குப் பொய்யான தோற்றம் உள்ளதாக ஏற்படுகிறது. ஆகவே அந்த அறிபவன் என்பது ஆத்மாவாக முடியாது. பரமார்த்தமாக உள்ள ஸம்வித் அல்லது ஞானம் என்பதே ஆத்மாவாகும். ஆத்மா அல்லாத ஒன்று கடம் முதலானவை போன்று ஜடமே ஆகும். ஸம்வித் என்பதில் ஜடத்வம் (ஜடமாக உள்ள தன்மை) இல்லாமல் இருப்பதால், ஸம்வித்தில் இருந்து அநாத்மதன்மை (ஆத்மா அல்லாததாக உள்ள தன்மை) விலகுகிறது. ஆகவே அநாத்ம தன்மை இல்லாததால் ஆத்மாவாகிறது என்று கருத்து].

மேலே கூறப்பட்டதை ஆக்ஷேபிக்கலாம். அதாவது ஆத்மாவின் அறியும் தன்மை என்பது, (ஜ்ஞாத்ருத்வம்) "எனக்குத் தெரியும்" என்பது போன்ற வாக்கியங்களில் இருந்து வெளிப்படுவதை எப்படி மறுக்க முடியும்? ஆகவே இப்படியாக அறியும் தன்மை என்பது ஆத்மாவிடமிருந்து உண்டு என்றே ஆகிறது. இதனை மறுக்கிறார். அவ்விதம் கூற முடியாது. ஜ்ஞாத்ருத்வம் என்பது தவறான மயக்கம் காரணமாக ஏற்படுவதாகும். அதாவது முத்துச் சிப்பியில் வெள்ளி உள்ளது என்று தவறாக எண்ணுவது போன்றதாகும். அனுபூதிக்குத் தனக்குள்ளேயே தன்னைக் காண்பித்துக் கொடுப்பதற்கு எந்தவிதமான செயல்பாடும் பொருந்தாது (தன்னில் இருக்கும் எதன் மூலமும் அனுபூதி தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதுமில்லை, அதற்கு அவசியமும் இல்லை என்று கருத்து). இங்கு அனுபூதியைக் காட்டிலும்

வேறான ஒன்று கற்பிக்கப்படுவதால் அது பொய்யானதே ஆகும். அதாவது - ஆத்மாவிற்கு மனிதனின் தோற்றத்தைப் போன்று வெளிச்சரீர தோற்றம் உள்ளதாக எண்ணி, “நான் மனிதன்” என்று எவ்விதம் சரீரத்தையே ஆத்மாவாக உரைக்கின்றனரோ, அது போன்று இங்கும் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை ஸம்வித் என்ற அனுபூதியில் கூறுகின்றனர். ஜ்ஞாத்ருத்வம் என்பது ஞானம் ஏற்படச் செய்யும் செயல்கள் குறித்தே உள்ளது. ஆகவே ஜ்ஞாதா (அறிபவன்) என்றால் அத்தகைய செயல்களை இயற்றுபவன் என்பதாகும். இத்தகைய ஜ்ஞாத்ருத்வம் என்பது மாறுபாடு அடைவதாகவும், ஜடமாகவும், அஹங்காரம் என்ற முடிச்சில் உள்ளதாகவும் இருக்கிறது. இப்படியாக உள்ள ஜ்ஞாத்ருத்வம் என்பது எந்தவிதமான மாறுபாடும் அடையாமல், அனைத்தையும் எப்போதும் அறிந்தபடி (ஸாக்ஷி) உள்ளதும், ஞானமயமாகவே உள்ளதான ஆத்மாவிடம் எவ்விதம் உள்ளதாகக் கூறமுடியும்? நிறம் போன்ற பல தன்மைகள் எவ்விதம் ஒரு பொருளைச் சார்ந்து உள்ளனவோ அது போன்று, ஜ்ஞாத்ருத்வம் என்பது தனது ப்ரமாணத்திற்கு அனுபூதியைச் சார்ந்து உள்ளதால், அது ஆத்மாவின் தன்மையாக இருக்கமுடியாது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 92)

மூலம் - ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தியாவது தான் ஸத்த்வோத்தரனாய் ஸம்யகுபஸந்நனாய் ஸாவதாநனாயிருக்கும் அவஸ்தையிலே க்யாதி-லாப-பூஜா-நிரபேக்ஷனாய் காருண்ய-பரதந்த்ரனான ஸதாசார்யன் ஸர்வருக்கும் ப்ரதாமாசார்யனான ஸர்வேச்வரன் முதலாக உபதேச பரம்பரையாலே வந்த தத்த்வஹிதங்களை அநபேக்ஷித-விஸ்தரமும் அபேக்ஷித-ஸங்கோசமுமில்லாதபடி,

ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ:

கச்சத்வமேநம் சரணம் சரண்யம் புருஷர்ஷபா:

என்கிற கட்டளையிலே, உபதேசிக்கப் பெறுகை. பஹுக்லேசமாய் புத்திசலந ஸம்பாவநையுண்டான சாஸ்த்ரபரிக்ரமத்தில் அநாதிக்ருதருமாய்ப் பரமாஸ்தி கருமாயிருப்பார்க்கு இவ்வுபதேசமே ப்ரதானம். மற்றும்ள்ளார்க்குத் தாங்கள் தெளிகைக்காகவும் குதர்க்கங்களாலே கலங்குவாரைத் தெளிவிக்கைக்காகவும் ஸமீசீந யுக்திகளோடே கேட்க ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தி என்பது என்ன? ஸத்வகுணம் முழுவதுமான நிறைந்திருப்பதும், சிஷ்யனாய் இருக்கும் இருப்பைச் சரியானபடி அடைந்தவனாகவும், கவனத்தைத் திருப்பாத மனம் கொண்டவனாகவும் இருப்பதாகும். மேலும் எந்தவிதமான புகழுக்கோ, செல்வத்துக்கோ பின்செல்லாமல் உள்ளவரும், காருண்யம் நிரம்பியவரும் ஆகிய ஓர் ஆசார்யனின் மூலமாக, தத்வம் மற்றும் ஹிதங்கள் (உண்மை மற்றும் நன்மை) ஆகியவற்றைப் பற்றி நன்றாக அறியவேண்டும். இப்படிப்பட்ட உபதேசங்கள், முதன்மையான ஆசார்யனாகிய ஸர்வேச்வரன் தொடக்கமாக இன்றுள்ள ஆசார்யன் முடிய பரம்பரையாக உபதேசிக்கப்பட்டு வருபவையாகும். இப்படியாக உபதேசம் செய்யப்படுமபோது தேவையற்ற விரிவாக்கங்களும், தெளிவாக உரைக்க வேண்டியவற்றைத் தள்ளுவதும் கூடாது. மஹாபாரதம் வனபர்வம் (161-56) - ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ: கச்சத்வமேநம் சரணம் சரண்யம்

புருஷர்ஷபா: - மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகிய ஸர்வேச்வரன் அனைத்து உலகங்களுக்கும் தந்தையாகவும் தாயாகவும் உள்ளான்; புருஷர்களில் சிறந்த பாண்டவர்களே! அனைவருக்கும் ரக்ஷகனாக உள்ள அவனையே உபாயம் என்று கைக்கொண்டு சரணாகதி செய்யுங்கள் - என்பது போன்றதான உபதேசங்களாக இருத்தல் வேண்டும். ஒரு சிலர் பரமபக்தர்களாகவும், சாஸ்த்ரங்களில் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டவர்களாகவும் இருக்கக்கூடும்; ஆனாலும் அவர்கள் மிகவும் சிக்கலான விஷயங்களைக் கூறும் சாஸ்த்ரங்களைப் புரிந்துகொள்ளும் தகுதி அற்றவர்களாக இருக்கலாம். அவர்களுடைய சலனம் நிறைந்த புத்திக்கு ஆசார்யனின் உபதேசமே மிகவும் முக்கியமாகும். மற்றவர்களுக்கு அவர்களுடைய தெளிவான ஞானத்தின் பொருட்டும், தங்களுடன் வாதம் செய்யவருபவர்களை எதிர்கொள்ளும் பொருட்டும் சாஸ்த்ரங்களை அவற்றின் காரணங்களுடன் தெளிவது மிகவும் அவசியமாகிறது.

மூலம் -

ஆர்ஷம் தர்மோபதேசம் ச வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா
யஸ்தர்கேணாநுஸந்தத்தே ஸ தர்மம் வேத நேதர:

என்கிறபடியே இவ்வர்த்தங்களை ஸமீசீந தர்க்கங்களாலே தெளியாதவர்கள் காணாத சாக்ய பாஷண்டை: த்ரயீதர்மோ விலோபித: என்கிறபடியே, ஹைதுகராய் வேதவிரோதி தர்க்கங்களையிட்டு ப்ராமாணிகார்த்தங்களை அபஹரிப்பவர்கள். இவ்வபஹாரம் விபூதியையும் விபூதிமானையும் பற்ற இரண்டு வகையாயிருக்கும். அதில் விபூதிமானை அபஹரிக்கையாவது - (1) ச்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனை இல்லையென்னுதல், (2) வேறொருத்தனை ஈச்வரனாகக் கட்டி ஸர்வேச்வரனை விபூதி கோடியிலே வைத்தல் செய்கை. விபூதியை அபஹரிக்கையாவது - (1) விபூதியை ஒரு முகத்தாலே இல்லையென்னுதல், (2) உண்டாக்கி ஈச்வரனோடு ஸம்பந்தமறுத்து ஸ்வதந்த்ரமென்னுதல், (3) பரதந்த்ரமாக்கி தன்னோடு பிறரோடு புணைப்புதல் செய்கை.

விளக்கம் - மநுஸ்மருதி (12-106) - ஆர்ஷம் தர்மோபதேசம் ச வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா யஸ்தர்கேணாநுஸந்தத்தே ஸ தர்மம் வேத நேதர: - வேதங்களில் கூறப்பட்ட பொருளையும், தர்ம சாஸ்த்ரங்களையும் வேதங்களாகிய சாஸ்த்ரத்திற்கு விரோதம் ஏற்படாத வகையில் யார் அறிந்துகொள்கிறானோ அவனே தர்மம் அறிந்தவன், இவ்விதம் உணராதவன் தர்மம் அறியாதவன் - என்றது காண்க. ஒரு சிலர் தர்மங்களின் அர்த்தங்களை சரியான கருத்துடன் அறியாமல் இருக்கக்கூடும். இவர்கள் அத்ரிஸ்மருதி - காணாத சாக்ய பாஷண்டை: த்ரயீதர்மோ விலோபித: - காணாதர் (வைசேஷிகர்கள்), பௌத்தர்கள் மற்றும்

பாஷாண்டிகள் மூலமாக வேதங்களில் உரைக்கப்படும் தர்மங்கள் மறைக்கப்படுகின்றன - என்று கூறுவது போன்று, வேதங்களுக்கு விபரீதமான பொருளைக் கற்பித்து, அவற்றின் உண்மையான அர்த்தங்களை தங்களது முரணான வாதங்களால் மறுப்பர். இப்படியாக மறுக்கின்றவர்கள் இருவிதமாக மறுப்பர். அவையாவன - விபூதியையும், அந்த விபூதியையுடைய எம்பெருமானையும் ஆகும். இவற்றில் விபூதியை உடைய ஸர்வேச்வரனைத் தள்ளுவது என்பது கீழே உள்ள விதங்களில் ஆகும்:

- (1) பெரியபிராட்டியின் நாயகனான ஸர்வேச்வரனை "இல்லை" என்று கூறுதல்.
- (2) வேறு ஒருவனை ஸர்வேச்வரன் என்று அனைவருக்கும் உபதேசித்து, உண்மையான ஸர்வேச்வரனை ஒதுக்கிவைத்தல்.

விபூதியைத் தள்ளுவது என்பது கீழே உள்ள விதங்களில் ஆகும்:

- (1) விபூதியே இல்லை என்று கூறுதல்.
- (2) விபூதியை உள்ளது என்று ஒப்புக்கொண்டு, ஆனால் ஈச்வரனுடன் தனக்குத் தொடர்பு இல்லை என்று கூறி, தன்னைச் சுதந்திரமானவன் என்னுதல்.
- (3) தன்னை மற்றவர்களுக்கு வசப்படும்படியாக செய்து கொள்கை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 48)

139. “பத்ரம் புஷ்பம்”, “அந்யத் பூர்ணாத்”, “புரிவதுவும் புகை பூவே”.

அவதாரிகை - இப்படியவன் அல்பஸந்துஷ்டனென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் மேல் (பத்ரம் புஷ்பம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் நாம் செய்யும் மிகவும் சிறிய செயல்களைக் கண்டும் அவன் மனமகிழ்வு கொள்பவன் என்பதற்கு ஏதேனும் ப்ரமாணம் உள்ளதா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுப ஹ்ருத் மச்நாமி ப்ரயதாத்மந:” என்று பத்ரத்தையாகவுமாம், பலத்தையாகவுமாம், ஐலத்தையாகவுமாம், யாவனெருவனெனக்கு பக்தியாலே தருகிறான், அநந்ய ப்ரயோஜனதையாகிற சுத்தியோடே கூடின மநஸ்ஸையுடையனான வப்படிப்பட்ட பக்தியோடே தரப்பட்டவத்தை, அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்கிற நான், அவன் ப்ரேமத்தாலே கலங்கித் தருமாப்போலே வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கி அடைவுகெட விநியோகங் கொள்ளுவன் என்று தானேயருளிச்செய்தானிறே.

விளக்கம் - கீதை (9-26) - பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுப ஹ்ருத் மச்நாமி ப்ரயதாத்மந: - இலை, மலர், கனி, நீர் என்று எதனை அன்புடன் அளித்தாலும் நான் ஏற்பேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இலை, மலர்கள், பழங்கள், தண்ணீர் என்று ஒருவன் எனக்கு எதையாவது அளிக்கக்கூடும்;

மற்ற எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் தூய்மையுடன் கூடியதான பக்தி கொண்டு அவ்விதம் அளிக்கும் அவற்றை நான் ஏற்கிறேன்; அனைத்தையும் எல்லையில்லாமல் கொண்டுள்ள நான் செய்வது என்னவென்றால், அவன் என் மீது கொண்ட ப்ரேமையால் தடுமாற்றம் அடைந்து எனக்கு எதனை அளிப்பது என்று எவ்விதம் கலங்கித் தவித்து, எதனையாவது அளிக்கிறானோ, அதே போன்று நானும் அதே ப்ரேமையுடன் கலங்கி நின்று அவன் எதனை அளித்தான் என்று ஆராயாமல் ஏற்றுக்கொள்கிறேன் - என்று ஸர்வேச்வரன் உரைத்ததே ப்ரமாணம் ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - “அத்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பா தந்யத் பாதாவநேஜநாத், அந்யத் குசல ஸம்பர்சநாந், நசேச்சதி ஜநார்தந”. அதாவது - ஸ்ரீதூதெழுந்தருளுகிறபோது, த்ருதராஷ்ட்ரன், “பாண்டவ பக்ஷபாதியாயிருக்கிற க்ருஷ்ணன் வாராநின்றான். அவனுக்குச் சில நாட்டையுங் கொடுத்துப் பொன்னையுங் கொடுத்து நமக்காக்கிக் கொள்ளுகிறோம்” என்றாப்போலே சிலவற்றைச் சொல்ல; நினைவுஞ் சொலவுமொத்திராத வஞ்சகனான வவன் கருத்தையறிந்த ஸஞ்ஜயன், “வருகிறவ னங்ஙனொத்தவனல்லகாண், அவனுக்கு வேண்டுவதிவ்வளவு”, என்றான். அதாவது - தான் குடிக்குந் தண்ணீரையொரு குடத்திலே நிறைத்துக் குளிரவைக்கக் கடவனே, அதை அவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைக்கவமையும், அதுக்குமேலொன்றும் வேண்டா; தன் க்ருஹத்திலே அதிதி வந்து புகுந்தால் காலைக் கழுவுவதாக ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரம் விதித்து வைத்ததிறே, அவ்வோபாதி அவன் திருவடிகளை விளக்கவமையும், அவனான வாசிக்கு விசேஷித்தொன்றும் செய்யவேண்டா; நெடுந்தூரம் வந்தவனை குசலப்ர்சநம் பண்ணக்கடவதிறே, அவ்வோபாதியோரின்கொல் சொல்லவமையும், ஏற்றமாகவொன்றும் வேண்டா, இவ்வளவுகளையொழிய மற்றோன்றை இச்சியான் காணவனென்கை. இத்தால் - நீ கொடுக்க நினைக்கிற நாட்டையும் பொன்னையு மவனொரு சரக்காக நினைத்திருக்குமோ, வல்லையாகில் உன் ஆபிமுக்க்ய ஸூசகமாக விவ்வளவுகளைச் செய்யப்பாரென்றபடி.

விளக்கம் - மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - அத்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பா தந்யத் பாதாவநேஜநாத், அந்யத் குசல ஸம்பர்சநாந், நசேச்சதி ஜநார்தந - என்ற வரிகள் காண்க. பாண்டவர்களுக்காக க்ருஷ்ணன் தூது வந்தபோது த்ருதராஷ்ட்ரன், “பாண்டவர்களிடம் மட்டுமே அன்பு கொண்டு ஓரவஞ்சனையுடன் செயல்படும் க்ருஷ்ணன் வருகிறான். அவனிடம் நாம் சில நாடுகளையும் செல்வங்களையும்

வழங்கி நம் பக்கம் சேர்த்துக் கொள்வோம்”, என்று கூறினான். எண்ணமும் சொற்களும் செயலும் ஒத்துப்போகாத அவனது எண்ணத்தை உணர்ந்த ஸஞ்ஜயன், “அவன் உனது எண்ணத்திற்கு ஒத்துப்போக மாட்டான். அவனுக்கு வேண்டியது இவ்வளவே”, என்று உரைக்கத் தொடங்குகிறான். அவன் வரும்போது, ஒருவன் தான் தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் சொம்பை அவன் வரும் வழியில், வாசலில் வைத்தாலே போதுமானது. அதனையே அவன் பூர்ணகும்பம் என்று ஏற்றுக்கொண்டு குளிர்ந்துவிடுவான். அதற்கு மேல் அவனுக்கு ஏதும் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஒரு இல்லத்திற்கு வரும் விருந்தினன் ஒருவன் உள்ளே வருவதற்கு முன்பாகத் தனது கால்களைக் கழுவவேண்டும் என்று சாஸ்திரம் உரைக்கிறது. அதற்கு உதவும்விதமாக க்ருஷ்ணன் வரும்போது ஒரு சொம்பு நீரை வைத்தால், அவன் தனது திருவடிகளை விளக்கிக்கொள்ள அதுவே உதவி செய்யும். அவனுக்காக வேறு ஏதும் சிறப்பாகச் செய்யவேண்டாம். நீண்ட தூரத்திலிருந்து வந்த ஒருவனை நலம் கேட்பதைக் காட்டிலும் உயர்ந்த செயல் ஏதேனும் உண்டோ? ஆகவே அது போன்று இனிமையான சொல் ஒன்றே போதுமானது. வேறு எதனையும் செய்ய வேண்டாம் - என்று உரைத்தான். இதன் மூலம் ஸஞ்ஜயன், “நீ அவனுக்கு அளிக்க எண்ணும் நாட்டையும் பொன்னையும் அவன் ஒரு பொருளாக எண்ணுவானோ? நீ ஏதேனும் அளிப்பதில் வல்லவன் என்று எண்ணினால் உனது அன்பு என்பதை வெளிப்படுத்தும் விதமாக நான் கூறியவற்றைச் செய்ய முயற்சிப்பாய்”, என்று உணர்த்தினான்.

வ்யாக்யானம் - “பரிவதிலீசனை” என்று தொடங்கி, “புரிவதுவும் புகைபூவே” என்று - ஹேய ப்ரத்யநீகனான ஸர்வேச்வரனை ஸம்ஸாரந்முக்தரா யநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநித ப்ரீதியாலே “ஏதத்ஸாமகாயந் நாஸ்தே” என்கிறபடியே பாடி, விஸ்த்ருதராகையைப் பெறவேண்டிருப்பீர், உபகரணங்களில் குறைவு பார்த்தகலுகை தவிர்த்து, அஸம்ஸ்க்ருதமான ஜலத்தை யேதேனு மொருபடி ப்ரயோகித்து, பின்னையவனுக்கு அருள் கொடையாகக் கொடுப்பதுவுமேதேனுமொரு புடையும் ஏதேனுமொரு பூவும், இவ்வளவு மமையுங் கிடிகோளவனுக்கு என்று அவனுடைய ஸ்வாராதையை ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆழ்வாரருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (1-6-1) - என்ற பாசுரத்தை அருளிச்செய்கிறார். தாழ்புகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து

விடுபட்டவர்களாக அநுபவித்தபடி, அந்த அநுபவத்தின் காரணமாக எழுந்த மகிழ்வின் விளைவாக - ஏதத்ஸாமகாயந் நாஸ்தே - சாமத்தைப் பாடியபடி உள்ளான் - என்னும்படியாகப் பாடி, ஆத்மஸ்வரூபமானது ப்ரகாசம் அடைவதற்காக வேண்டுவீர்களாக; அவனை ஆராதிக்க நம்மிடம் ஏதும் இல்லையே என்று நம்மிடம் இல்லாதவற்றை ஒரு குறையாகப் பார்த்து அதன் காரணமாக அவனை விட்டு அகலாமல் இருப்பீர்களாக; வாசனைப்பொருள் அற்றதான வெறும் தண்ணீரை ஒரு படியாவது அளித்து, அதன் பின்னே அவனுக்கு ஏதேனும் புகையையோ அல்லது மலரையோ இட்டாலே போதுமானது - என்று திருவாய்மொழியில் உரைத்தார். இப்படியாக அவனது ஆராதிக்கப்படும் தன்மை உள்ளதை ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

140. புல்லைக்காட்டி யழைத்துப் புல்லையிடுவரைப்போலே பல ஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை.

அவதாரிகை - “பூர்ண விஷயம்” என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வந்தவித்தனையிறே. ப்ரபத்தி வைலக்ஷண்யமிறே கீழ்ச்சொல்லப்பட்டது, ஆகையாலே அதுக்கின்னமுமோரு வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகைக்காக ஸித்தோபாயத்துக்கும் பலத்துக்குமுண்டான ஐக்யத்தை முந்துறவருளிச்செய்கிறார் (புல்லைக்காட்டி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - “பூர்ணவிஷயம்” என்று தொடங்கும் சூர்ணை-136 முதல் கடந்த சூர்ணை முடிய உள்ள அனைத்தும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாகத் தொடர்ந்து வந்தவை ஆகும். ப்ரபத்தியின் மேன்மை குறித்து அல்லவோ கூறிவந்தார்? அதனைத் தொடரும்விதமாக, அத்தகைய ப்ரபத்திக்கு மேலும் ஒரு மேன்மை உள்ளது என்று உரைக்க எண்ணினார். எனவே ஸித்தோபாயம் மற்றும் பலன் ஆகிய இரண்டிற்கும் உள்ள ஒற்றுமையை முதலில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கோவை வரவழைத்துப் பின்னையதுக்கு தாரகாதிகளையிட்டு நோக்க நினைப்பார் தத்போக்யமான புல்லுதன்னையே தத்வசீகார ஸாதநமாக முன்னிட்டழைத்துக் கொண்டு, அது தன்னையே மேலுமிடுமளவில் பல ஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லாதாப்போலே, விலக்ஷணகுண விக்ரஹ விசிஷ்டனானதானே முந்துற விவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்

குபாயமாய், பின்னை யென்றுமொக்க விவனுக்கு பேயமாயிருக்கையாலே பலஸாதநங்களிரண்டும் ஏகவஸ்துவாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - ஒரு பசுவைத் தன்னிடம் அழைக்க எண்ணுபவர்கள், அதற்குப் பிடித்தமான புல்லைக் காண்பிப்பார்கள். அந்தப் பசு தங்களிடம் வந்த பின்னர் அந்த புல்லையே உணவாக அளித்து விடுவார்கள். இங்கு உபாயமாகவும், பலனாகவும் அந்தப் புல்லே உள்ளது. ஆக பலன் மற்றும் உபாயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி அந்தப் புல் உள்ளது. இது போன்று மேன்மையான குணங்கள் மற்றும் விக்ரஹம் ஆகியவற்றுடன் உள்ள தானாகவே சேதனைத் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொள்ள முதலில் தானே உபாயமாக நின்று, அதன் பின்னர் எப்போதும் உபேயமாகவும் உள்ளான். ஆகவே பலனும் ஸாதனமுமாக இவனே உள்ளான்.

141. ஆகையாலே ஸுகரூபமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இத்தால், ப்ரபத்திக்கு வைலக்ஷண்யம் பலித்தபடியே அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதன் மூலம் ப்ரபத்தியின் மேன்மையானது உணரப்பட்டதைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸாத்ய வஸ்துதானே ஸாதநமாகையாலே, தத் வரணரூபமானவிது தேவையாயிராதே ஸுகரூபமாயிருக்குமென்றபடி. அன்றிக்கே, இன்னமும் ப்ரபத்திக்கொரு வைலக்ஷண்யமருளிச்செய்கிறார் (புல்லை) இத்யாதியாலே. அதாவது - புல்லைக்காட்டி தேநுவை அழைத்துக்கொண்டு பின்னை அப்புல்லையே யிடுமளவில் பல ஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லாதாப்போலே, "ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி:", "நமச் சக்ருர் ஜநார்தநம்" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே அஞ்ஜல்யாதி ரூபையான ப்ரபத்தியை முன்னிட்டு ஈச்வரனை வசீகரித்தால் பின்னையவனுக்குகப்பாகச் செய்யுமடிமையும், "பத்தாஞ்ஜலி புடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந:", "கைகளாலாரத் தொழுது தொழுதுன்னை" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான அஞ்ஜல்யாதி வ்ருத்தி விசேஷங்களாகையாலே பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை. இப்படி பலமானது தானே ஸாதநமாகையாலே,

இப்ப்ரபத்திதான் தேவையாயிராதே இவனுக்கு ஸுகரூபமாயிருக்குமென்கை. ஆக (ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக ப்ரபத்தியினுடைய தோஷராஹித்யமும் குணஸாஹித்யமும் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - தன்னைப் பெறுவதற்கான ஸாதனாமாகத் தானே உள்ளான். எனவே அவனைப் பற்றுதல் என்பதில் நோக்குடைய இந்த ப்ரபத்தி என்பது விதிக்கப்பட்ட செயல் போன்று கடினமாக அல்லாமல், செய்வதற்குச் சுகம் அளிப்பதாகவே இருக்கும். அல்லது ப்ரபத்திக்கு மேலும் ஒரு மேன்மையை வெளிப்படுத்துகிறார். புல்லைக் காண்பித்துப் பசுவை வரவழைத்து, அதற்கு அந்தப் புல்லையே தின்பதற்கு அளிப்பதன் மூலம் பலன் மற்றும் ஸாதனம் ஆகிய இரண்டிற்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை எனலாம். இது போன்று இங்கு வேறுவிதமாக உரைக்கலாம். ஸ்தோத்ரரத்னம் - ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி: - ஒருமுறை செய்யப்பட்ட அஞ்ஜலி என்பது - என்றும், மஹாபாரதம் - நமச் சக்ருர் ஜநார்தநம் - ஜநார்த்தனனை வணங்கினர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அஞ்ஜலி செய்தல் போன்றவையான ப்ரபத்தி செயல்பாடுகளை முன்னே நிறுத்திக் கொண்டு ஸர்வேச்வரனை வசீகரித்த பின்னர் அவனது மகிழ்ச்சிக்காகப் பல கைங்கர்யங்கள் செய்யக்கூடும். இப்படிப்பட்ட அடிமைத் தன்மையனது - பத்தாஞ்ஜலி புடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந: - குவித்த கரங்களுடன் சந்தோஷம் கொண்டவர்களாக நம: என்று உரைப்பவர்களாக - என்றும், திருவாய்மொழி (3-8-4) - கைகளாலாரத் தொழுது தொழுதுன்னை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான அஞ்ஜலி போன்ற செயல்களாக உள்ளதால் பலன் மற்றும் ஸாதனம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே வேறுபாடு இல்லை. இப்படியாகப் பலன் என்பது தானே ஸாதனமாகவும் உள்ளதால் ப்ரபத்தி என்பது விதிக்கப்பட்ட ஒன்று போல சமையாக இல்லாமல் சுகமாகவே உள்ளது. ஆக, “ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு” என்று தொடங்கும் சூர்ணை-134 முதல் இந்தச் சூர்ணை முடிய ப்ரபத்தியின் குற்றம் இல்லாத தன்மை, குணங்களுடன் கூடியுள்ள தன்மை ஆகிய இரண்டும் உணர்த்தப்பட்டது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 58)

1-4-3 விதியினால் பெடைமணக்கும் மென்னடைய வன்னங்காள்

மதியினால் குறள்மாணா யுலகிரந்த கள்வர்க்கு

மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ வென்றோருத்தி

மதியெல்லா முள்கலங்கி மயங்குமா லென்னீரே

பொருள் - உங்களது நல்ல வினைப்பயன் காரணமாகப் பெண் அன்னங்களுடன் சேர்ந்திருக்கிற அழகான நடையைக் கொண்ட அன்னப்பறவைகளே! தனது சாமர்த்யமான புத்தியால் மிகவும் சிறிய வடிவம் கொண்டு, ப்ரம்மச்சாரியாக உலகத்தை யாசித்துப் பெற்றான்; அந்த வஞ்சனையான செயல் புரிந்தவனிடம், "மதி இல்லாத எனது வல்வினை முடியாமல் உள்ளதோ, நீ அளித்த புத்தி அனைத்தையும் அடியுடன் இழந்து கலங்கி நிற்கிறேன்", என்பதைக் கூறுங்கள்.

அவதாரிகை - "அகல்வதுவோ?" என்றாப்போலே சொல்லுகிற பக்திவாதங்கள் நமக்குத் தெரியாது; "அவச்யமநுபோக்தவ்யம்" என்று சொல்லுகிறபடியே அநுபவித்தே அறவேணும் - என்று ஈசுவராபி ப்ராயமாகக் கொண்டு, "நான் பண்ணின பாபமேயோ அநுபவித்தாலும் மாளாதது என்று சொல்லுங்கோள்" என்று சில அன்னங்களை இரக்கிறாள்.

விளக்கம் - இவள் கடந்த பாசுரத்தில் கூறிய செய்திகளைக் குயில்கள் சென்று ஸர்வேச்வரனிடம் கூற அவன் அவளிடம் உரைக்குமாறு அந்தக் குயில்களிடம் சிலவற்றைக் கூறினான். அவையாவன - "அகல்வதுவோ" என்பது போன்று அவள்

உரைக்கின்ற பக்தி உள்ளிட்ட உபகாரச் சொற்கள் நம்மால் அறிய இயலாது. அவச்யமநுபோத்தவ்யம் - செய்த வினைகளுக்கான பலன்களை அவசியம் அனுபவித்தே அந்த வினைகளைக் கழிக்கவேண்டும் - என்பதாகும். இதனைக் கேட்ட நாயகி அன்னங்களிடம், "நான் செய்த பாவங்கள் பல உள்ளன. அவை எத்தனை அனுபவித்தாலும் கழியாது என்று அவனிடம் சென்று உரைப்பீர்களாக", என்று கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (விதியினால்) நீங்கள் சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறபடியே கலக்கையாலே, பிரிவின்றியே இருந்திகோள்; இவள் 'அடைவு கெடக் கலக்கையிறே எனக்குப் பிரிவு வந்தது', என்கிறாள். உங்களுடைய பாக்யத்தாலே என்னுதல், என்னுடைய பாக்யத்தாலே என்னுதல். அபிமத ஸம்ச்லேஷம் புண்யபலம், அபிமத விச்லேஷம் பாபபலம்; தங்களுடைய ஸுக்ருதத்தாலே அன்றியே இவை சேரவிருக்கிற இருப்பு இவள் பாக்யமாகவுமாம். பெருமாள் பிராட்டியைப் பிரிந்து கடலும் மலையும் அரித்துக்கொண்டு வாராநிற்கக் செய்தே, ராஜ்யதாரங்களை இழந்த மஹாராஜரைக்கண்டு, அவர் குறை தீர்த்தபின்பிறே தம் இழவில் நெஞ்சு சென்றது. அங்ஙனன்றிக்கே, இவை குறைவற்று இருக்கிற இதுதான் இவள் கார்யமாயிருக்குமிறே; நீர்மையுடையார்க்குத் தந்தாம் இழவிலும் பிறருடைய இழவிறே நெஞ்சில் முற்படப்படுவது. (பெடை மணக்கும்) பேடையோடே கலக்கும். (பேடையினுடைய கருத்தறிந்து) அத்தை உகப்பிக்கை.

விளக்கம் - (விதியினால்) - நீங்கள் சாஸ்த்ரங்களின் சொற்படி கலந்த காரணத்தினால் எந்தவிதமான பிரிவும் இன்றி உள்ளீர்கள். ஆனால் இவள் (தன்னையே கூறிக் கொள்கிறாள்) எந்தவிதமான நியமமும் இன்றி கலந்த காரணத்தினால் பிரிவு வந்தது. அல்லது அந்தணர்களுக்கு நியமங்கள் தேவை, விலங்குகளுக்கு அவை தேவை இல்லை என்று கருத்து. உங்களுடைய புண்ணியம் காரணமாக நீங்கள் சேர்ந்திருக்கும் நிலை உள்ளது, எனது பாவம் காரணமாகப் பிரிவு ஏற்பட்டது. தங்களுக்கு விருப்பமானவர்களுடன் சேர்ந்து இருப்பது புண்ணியத்தின் பலன், அவர்களை விட்டுப் பிரிவது பாவத்தின் பலனாகும். அல்லது அந்த அன்னங்கள் சேர்ந்திருப்பது தன்னுடைய புண்ணிய பலன் காரணமாகவே என்று உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம். இது எப்படி? சீதையைப் பிரிந்த இராமன் கடல், மலை போன்ற பல இடங்களிலும் அலைந்து வரும்போது, தன்னைப்போன்றே நாட்டையும் மனைவியையும் இழந்த சுகீவனைக் காண்கிறான்; அவனது துன்பத்தை நீக்கிய பின்னர் அல்லவோ தனது துன்பத்தின்

மீது மீண்டும் இராமனுக்குச் சிந்தனை சென்றது? அல்லது சுகரீவன் போன்று தங்கள் மனைவிமார்களை இழக்காமல் இவை உள்ளன என்பதால் எந்தவிதமான குறையும் இன்றி இருப்பதாக எண்ணி உரைக்கிறாள். இராமன் முதலில் தனது துன்பத்தை நீங்கிக் கொண்டு, அதன் பின்னர் சுகரீவனின் துன்பத்தை நீக்கியிருக்கலாமே என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். நீர்மை கொண்டவர்களுக்கு தங்களது துன்பத்தைக் காட்டிலும் மற்றவர்கள் துன்பமே உள்ளத்தில் நிலைநிற்கும். (பெடை மணக்கும்) - இங்கு "மணக்கும்" என்றது காண்க. விலங்குகளுக்குத் திருமணம் என்பது ஏது என்றால், அவை சேர்தலையே இப்படி உரைக்கிறார். பேடையுடன் என்று கூறாமல், பெடை என்பது ஏன்? தன்னுடைய விருப்பத்தின் அடிப்படையில் அதனுடன் சேராமல், அதனுடைய விருப்பம் அறிந்து சேர்கிறது என்பதை உணர்த்துவதே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (மென்னடைய அன்னங்காள்) இவ்வன்ன நடைகொண்டோ என் கார்யம் செய்யப் புகுகிறது? (மென்னடைய அன்னங்காள்) "ஸா ப்ரஸகலந்தீ" என்னுமாபோலே. இளையபெருமாளுடைய ஜ்யாகோஷம் செவிப்பட்ட அநந்தரம் மதுபாநத்தாலே வந்த கலக்கமும் தெளிந்து, கழுத்தில் மாலையையும் அறுத்துப்பொகட்டு, "இச்சீற்றத்துக்கு நாம் முன்னிற்கவொண்ணுது" என்று தாரையைப் புறப்படவிட, அவள், கலவியாலுண்டான பாரவச்யமடங்கலும் நடையிலே தோற்றப் புறப்பட்டாப்போலேயிராநின்றதாயிற்று இவற்றின் நடையும். இளையபெருமாளுடைய திருவுள்ளத்தில் சிவிட்குத் தாரையையிட்டு ஆற்றவேண்டிற்று காணும். "ஸா" ஒரு கலவியும் பிரிவும் வேண்டாதபடியான நடையழகை உடையவள். "ப்ரஸ்கலந்தீ" ஸம்சலேஷத்தால் உண்டான துவட்சியாலே தடுமாறி, அடிமேலடியாக இட்டு வந்தாள்; "மதவிஹ்வலாக்ஷீ" மதுபாநாதிகளாலே தழுதழுத்த நோக்கையுடையளாய் இருந்தாள்; "ப்ரலம்பகாஞ்சீகுணஹோமஸூத்ரா" அரை நூல்வடம் இழுப்புண்டு வரும்படி படுக்கையிற் கிடந்தபடியே பேணாதே வந்தாள். "ஸலக்ஷணா" ஸம்போக சிஹ்நங்கள் காணலாம்படி வந்தாள். "லக்ஷ்மண ஸந்திதாநம் ஜகாம" தாய்க்கு ஒளிப்பதுண்டோ என்று புறப்பட்டு வந்தாள். "தாரா" தாரையானவள். "இளையபெருமாள் திருவுள்ளத்தில் சிவிட்கு எத்தாலே ஆற்றலாம்" என்று மஹாராஜரும் திருவடியுமாக விசாரித்து, "வேறொன்றால் ஆற்றுமதல்ல, தாரையையிட்டு ஆற்றவேணும்" என்று தாரையை விடவிட்டார்கள். "நமிதாங்கயஷ்டி:" உருகுபதத்திலே வளைந்தவை நிமிர்க்க

வொண்ணாதாப்போலே, இத்துவட்சி நிருபகம் இவளுக்கென்று தோற்றும்படி இருந்தாள். அப்படிப்பட்ட நடையழகாலே அவரைத் துவக்கிக் காரியங்கொள்ளவற்று இவையும் என்றிருக்கிறாள்.

விளக்கம் - (மென்னடைய அன்னங்காள்) - இத்தகைய மெதுவான மெலிந்த நடையை இட்டுக்கொண்டா எனது செயலை நீங்கள் செய்யப் போகிறீர்கள்? (மென்னடைய அன்னங்காள்) - இவற்றின் நடை எப்படி இருந்தது என்று உரைக்கிறார். கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் இராமனை மறந்து, தனது இருப்பிடத்தில் இன்பமாக இருந்த சுகீவனை எண்ணிய லக்ஷ்மணன் அவனது இருப்பிடத்திற்கு முன்பாக சீற்றத்துடன் நின்றான். அந்தச் சீற்றம் அறிந்த சுகீவன் தனது மதுபான மயக்கம் தெளிந்தவனாக தனது கழுத்தில் அணிந்திருந்த மாலைகளை அறுத்துவிட்டு, “இந்த லக்ஷ்மணனிடம் சினத்திற்கு முன்பாக நாம் நிற்க இயலாது”, என்று எண்ணினான். ஆகவே அவன் தாரையை முதலில் லக்ஷ்மணன் முன்பாக செல்லச்செய்தான். இயல்பாகவே வசீகரிக்கும் நடையைக் கொண்ட அவள், தனது சேர்க்கை காரணமாக மேலும் இன்பம் அடைந்ததால் அதிக வசீகரத்துடன் கூடியபடி நடந்தாள். அவளது நடையைப் போன்று இந்த அன்னங்களின் நடையும் இருந்தன. ஆனால் தான் செல்லாமல் தாரையை முதலில் செல்லவிட்டது சரியா? லக்ஷ்மணனின் சினத்திற்கு முன்பாக எண்ணையை (தாரை என்பது சிலேடையாக) விட்டு ஆற்றும்படியாக நிலைமை இருந்தது (இனி வரும் சில வரிகளில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தின் இந்தப் பகுதி விவரிக்கப்படுகிறது. அதற்கான இராமாயண ச்லோகம் (33-37):

ஸா ப்ரஸ்கலந்தீ மதவிஹ்வலாஷீ ப்ரலம்பகாஞ்சீகுணஹேமஸுத்ரா
ஸலக்ஷணா லக்ஷ்மண ஸந்நிதாம் ஜகாமஸ்தாரா நமிதாங்கயஷ்டி:

“ஸா” - தனது அழகான நடைக்குக் காரணமாக எந்தச் சேர்க்கையும் பிரிவும் அவசியம் இல்லாதபடி உள்ளவள்; “ப்ரஸ்கலந்தீ” - சேர்க்கையால் ஏற்பட்ட துவட்சி காரணமாகத் தடுமாறி அடிமேல் அடிவைத்து வந்தாள்; “மதவிஹ்வலாஷீ” - மதுபானம் முதலானவை காரணமாகக் கலங்கிய பார்வை கொண்டவளாக இருந்தாள்; “ப்ரலம்ப காஞ்சீகுண ஹேமஸுத்ரா” - அரைநூல் வடம் இழுப்புண்டு வரும்படியாகப் படுக்கையில் இருந்து சரி செய்யாமல் வந்தாள்; “ஸலக்ஷணா” - சேர்க்கை நிகழ்ந்ததற்கான அடையாளங்கள் புலப்படும்படியாகவே வந்தாள்;

“லக்ஷ்மண ஸந்நிதாம் ஜகாம” - இவ்விதம் அந்த அடையாளங்கள் மற்ற ஆண்களுக்குப் புலப்படும்படியாக வருவது சரியா என்ற கேள்விக்கு விடை தருகிறார். “தாய்க்கு ஒளிப்பது ஏதேனும் உண்டா?” என்றார். இவள் ஏன் இவ்விதம் வந்தாள் என்பதற்குக் காரணம் கூறுகிறார். லக்ஷ்மணனின் சீற்றத்தை எதன் மூலம் குறைக்க இயலும் என்று சுகீவனும் அனுமனும் சிந்தித்து, “வேறு எதனாலும் தீர்க்க இயலாது, தாரை மூலமே முடியும்”, என்று இவ்விதம் செய்தனர். இரும்பானது உருக்கப்பட்டபோது வளைக்கப்பட்ட பின்னர், அதனை மீண்டும் நிமிர்த்த இயலாதது போன்று இந்தத் துவட்சி இவளது இயல்பானது என்பது போன்று இருந்தாள். அப்படிப்பட்ட வசீகரமான தனது நடை மூலம் லக்ஷ்மணனை மயக்கி, தான் கூறியபடி அவனைச் செய்ய வைப்பதாக உள்ளாள்.

வ்யாக்யானம் - (மதியினால்) அவர் சால தூரதர்சிகள்கிடிக்கோள்!
 “ராவணனைப்போலே தலையறுத்துவிடவொண்ணாதபடி ஒளதார்யம் என்றொரு குணலேசத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டிருந்தான்; இந்தரன் ராஜ்யத்தை இழந்து நின்றான்; இரண்டுக்கும் அவிருத்தமாகச் செய்யலாவதென்?” என்று, “கோஸஹஸ்ர ப்ரதாரம்” என்கிறபடியே கொடுத்து வளர்ந்த கையைக் கொண்டு நீரேற்று அவனுக்குக் கொடுத்த விரகர்க்கு. (குறள்) கோடியைக் காணி ஆக்கினாப்போலே, பெரிய வடிவழகைக் கண்ணாலே முகந்து அநுபவிக்கலாம்படி சிறுக்கினபடி. (மாணாய்) “உண்டு” என்று இட்டபோதோடு, “இல்லை” என்று தள்ளிக் கதவடைத்தபோதோடு வாசியற முகம் மலர்ந்துபோம்படி இரப்பிலே தழும்பேறின வடிவை உடையனானபடி. (உலகிரந்த) தன் லங்கல்பத்தாலே உண்டாக்கின லோகத்தை “கொள்வன் நான்” என்று இரந்த. (கள்வர்க்கு) “வஞ்சகர்க்கு” என்று திருமாலையாண்டான் நிர்வஹிக்கும்படி. எம்பெருமானார், “ஒன்றை நினைத்து ஒன்றைச் செய்தவர்க்கு” என்று அருளிச்செய்வார். மஹாபலியை வஞ்சித்ததும் என்னை வசீகரிக்கைக்காக. கீழ் தான் “பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போது” என்றிறே ஆசைப்பட்டதும்; “உலகங்கொண்ட அடியன் அறிவருமேனி மாயத்தனாகிலும் கொடிய என்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும்” என்றும், “அன்றோருகால் வையமளந்த பிரான் வாரானென்று ஒன்றோருகால் சொல்லாது உலகு” என்றுமிறே இவர் கிடப்பது. திருமங்கையாழ்வாரும் “முன்னம் குறளுருவாய் மூவடி மண் கொண்டளந்த மன்னன் சரிதைக்கே மாலாகி பொன்பயந்தேன்” என்று இவர்களெல்லாரும் ஈடுபடுவது இச்செயலுக்கிறே.

விளக்கம் - (மதியினால்) - அவன் மிகவும் தொலைவில் உள்ளவற்றை அறியும் திறன் கொண்டவன் ஆவான். இராவணன் போன்று எளிதாகத் தனது தலையை அறுத்துவிட இயலாதபடி கொடை என்ற குணத்தின் பின்னே மஹாபலி மறைந்து நின்றான்; ஆனால் இந்திரனோ அவனால் தனது பதவியை இழந்தான்; இந்நிலையில் இரண்டு பேருக்கும் ஏற்றபடி என்ன செய்வது என்று யோசித்தான். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (21-77) - கோஸஹஸ்ர ப்ரதாரம் - ஆயிரம் பசுக்களை அளித்த கரங்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, மற்றவர்களுக்கு அளித்து அளித்தே, நீண்ட தனது கரங்கள் கொண்டு யாசக நீர் பெற்று, இந்திரனுக்குப் பதவியை மீட்டுக் கொடுத்த அறிவாளிக்கு. (குறள்) - பெரிய நிலப்பரப்பைத் தனது திருவடிக்குள் அடக்கி, அந்நிலம் மிகவும் சிறியது என்று காண்பித்தது போன்று, அவனது பெரிய திருமேனியை அனுபவிக்க ஏற்றபடி சிறியதாக அதனை மாற்றி, கண்களால் முழுவதுமாக அனுபவிக்கலாம்படி நின்றவன். (மாணாய்) - இந்த மஹாபலி "தருகிறேன்" என்று அளித்தபோது ஏற்பட்ட முகமலர்த்தியானது, ஆயர்பாடியில் கோபியர்கள், "வெண்ணெய் இல்லை" என்று விரட்டி கதவைத் தாளிட்டபோது ஏற்பட்ட முகமலர்த்தி போன்றே எந்தவிதமான வேறுபாடும் அற்று இருந்தது. ஆக, தான் ஒன்றைக் கேட்டுப் பெறுவதில் எந்தத் தயக்கமும் காட்டாமல் உள்ள திருமுகம் கொண்டவன் என்று கருத்து. (உலகிரந்து) - தன்னுடைய ஸங்கல்பம் மூலம் மட்டுமே உண்டாக்கிய இந்த உலகங்களைத் திருவாய்மொழி (3-8-9) - கொள்வன் நான் - என்பதற்கு ஏற்ப யாசகமாகக் கேட்டவன். (கள்வர்க்கு) - "தனது சிறிய திருவடியை முதலில் காண்பித்து, பின்பு அதனைப் பெரிதாக்கி அளத்தல் என்று செய்த வஞ்சனை உள்ளவனுக்கு", என்று திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்வார். "ஒன்றைச் செய்வதாகக் கூறிவிட்டு மற்றொன்றைச் செய்பவன்" என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வார். அந்த மஹாபலியை வஞ்சித்த செயல் என்பதும் என்னை வசீகரம் செய்வதற்கே ஆகும். ஆனால் இவர் இவனது அந்தச் செயலில் வசப்பட்டார் என்று எவ்விதம் கூற இயலும் என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- திருவாய்மொழி (1-3-10) - பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போது
- திருவாய்மொழி (5-3-5) - உலகங்கொண்ட அடியன் அறிவருமேனி மாயத்தனாகிலும் கொடிய என்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும்
- திருவாய்மொழி (5-4-10) - அன்றோருகால் வையமளந்த பிரான் வாரானென்று ஒன்றோருகால் சொல்லாது உலகு

திருமங்கையாழ்வாரும் தனது பெரியதிருமொழியில் (9-4-2) - முன்னம் குறளுருவாய் மூவடி மண் கொண்டளந்த மன்னன் சரிதைக்கே மாலாகி பொன்பயந்தேன் - என்று ஆழ்வார்கள் அனைவரும் மயங்கி நின்றது இந்தச் செயலில் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (மதியிலேன்) பிரிகிற ஸமயத்திலே, “போகாதேகொள்” என்றோனாகில் இப்பாடு படாதொழியலாயிற்றே; அறிவுகேடியானேன். (வல்வினையே மாளாதோ) இவளொரு தீர்க்க சிந்தயந்தியாயிற்று. எல்லைச்சதிரியாய் குருதர்சந்திலே முடிந்தாளிறே அவள். “தச்சித்தவிமலாஹ்லாதேத்யாதி” அவன் பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கையாலே, புண்யபலம் அநுபவித்தாள்; அந்நினைவின்படி அநுபவிக்கப் பெறாமையாலே பாபபலம் அநுபவித்தாள்; ஆகையாலே புண்யபாபங்கள் இரண்டும் அரை சுஷணத்திலே அநுபவித்தாளிறே அவள். (ஒருத்தி) “ஒருத்தி” என்றால் அறியுமோ என்னில்; எய்தவன் கை உணராதோ? “இன்ன காட்டிலே மான்பேடை ஏவுடனே கிடந்து உறையாநின்றது” என்று ஊரிலே வார்த்தையானால், எய்தவன் கை உணராதோ? - “நீயன்றோ எய்தாய்” என்று சொல்லவேண்டாவிதே. (ஒருத்தி) ஸம்ஸாரவிபூதியிலுள்ள இவள் ஒருத்தியுமிதே; ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே அந்யபரர்; நித்யஸூரிகளுக்கு விச்லேஷமில்லை; மற்றையாழ்வார்கள் இவருக்கு அவயவமாயிருப்பார்கள்.

விளக்கம் - (மதியிலேன்) - இதற்கு அன்னங்கள் இவளிடம், “உனக்கு அறிவு இருந்தால் இந்தப் பிரிவு ஏற்பட்டிருக்காது அல்லவோ?”, என்றன. உடனே இவள், “அவன் என்னை விட்டுப் பிரியும்போது - போகாதே நில் - என்று நான் கூறியிருந்தால் இவ்விதம் துன்பம் ஏற்பட்டிருக்க வாய்ப்பில்லை”, என்றாள். (வல்வினையே மாளாதோ) - சிந்தயந்தி என்பவள் ஆயர்பாடியில் இருந்த ஒரு கோபிகை ஆவாள். ராஸலீலையின்போது அனைத்து கோபிகைகளும் க்ருஷ்ணனிடம் ஓடிச் செல்ல, இவளால் தனது வீட்டில் உள்ளவர்கள் விடாத காரணத்தினால் செல்ல இயலவில்லை. ஆனால் க்ருஷ்ணனை மட்டுமே அப்போது த்யானித்தபடி இருந்து, தனது பாவங்கள் விலகப் பெற்று, மோசஷம் அடைந்தாள். சிந்தயந்தி என்றால் எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ளவள் என்று பொருள். அவளைக் காட்டிலும் இவள் மேலும் ஆழமாகச் சிந்தித்தபடி உள்ளதால், “தீர்க்கசிந்தயந்தி”

என்று கூறினார். தனது வீட்டில் அவர்களை மட்டுமே எல்லையாய்க் கொண்டு, மாமியார் முதலானவர்கள் பார்த்தபடியே இருந்து, அனைத்து பந்தங்கள் மற்றும் பாவங்கள் நீங்கப் பெற்று எம்பெருமாளை அடைந்தாள். ஆனால் பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி போன்ற எதுவும் இன்றி முக்தி கைகூடப்பெற்றது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - தச்சித்தவிமலாஹ்லாதேயாதி - க்ருஷ்ணனையே எண்ணியபடி இருந்தால் புண்ணியபலமும், அவனை அடையப் பெறாமையால் பாவபலமும் அனுபவித்தாள் - என்று இப்படியாகக் கர்மபந்தத்தை அனுபவித்துக் கழித்தாள் என உரைக்கப்பட்டது. அதாவது புண்ணியபாவ பலன்கள் இரண்டையும் அரைசுஷணத்தில் அனுபவித்தாள். (ஒருத்தி) - “ஒருத்தி” என்று கூறியவுடன் யார் தூதுவிட்டது என்று அறிந்து கொள்ள இயலுமோ என்ற கேள்வி எழலாம். பெயரை உரைக்கவில்லையே! அம்பைக் கண்டால், அதனை எய்தவன் யார் என்று அறிவது கடினமில்லை. இந்த இடத்தில் ஒரு மிருகம் அம்புடன் கிடந்தது என்று காணும்போது, அந்த அம்பைக் குறிபார்த்துச் சரியாக ஏவியவன் யார் என்று உணர்வது கடினம் அல்லவே. “நீ அல்லவோ எய்தாய்” என்று உரைக்க எளிதே ஆகும். (ஒருத்தி) - இந்த ஸம்ஸார உலகில் அவனை எண்ணியபடியே உள்ளவள் இவள் ஒருவள் மட்டும்தானே, மற்ற ஸம்ஸாரிகள் அவனைப் பற்றி எண்ணமாட்டனர். நித்யஸூரிகள் அவனை எண்ணுவார்களே; அவர்களில் “ஒருத்தி” என்று கூறுவதாகக் குழப்பம் வாராதோ என்றால், அவர்களுக்கு பிரிவு இல்லை என்பதால் வராது. மற்ற ஆழ்வார்கள் அவனை எண்ணி வாடுவார்களே என்றால், அவர்கள் அனைவரும் இவரது உடல் உறுப்புக்களாகவே உள்ளதால், இவர் வாடுவது என்பது அவர்கள் உட்பட என்று கருத்து (பூதத்தாழ்வார் = தலை; பொய்கை, பேயாழ்வார் = திருக்கண்கள்; பெரியாழ்வார் = திருமுகம்; திருமழிசையாழ்வார் = கண்டம்; குலசேகரர், திருப்பாணாழ்வார் = திருக்கரங்கள், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் = திருமார்பு; திருமங்கையாழ்வார் = திருநாபி; மதுரகவிகள், எம்பெருமானார் = திருவடிகள்).

வ்யாக்யானம் - (மதிகலங்கி) அறிவழிந்தாள் என்னுங்கோள். தன்னறிவு அழிந்தாளாகிலும் நாம் கொடுத்த அறிவு உண்டு என்றிருப்பர்; (மதியெல்லாம் கலங்கி) நாம் கொடுத்த அறிவு கொண்டு “தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்” என்றிராளோ என்றிருப்பர்; அறிவு தந்தார் தாமன்றோ என்று அறிவியுங்கோள். தாம் “மயர்வறுத்துத் தந்த ஜ்ஞாநப்பரப்பெல்லாம் கலங்குகைக்கு உடலாயிற்று

என்னுங்கோள். மேலெழச் சிறிது கலக்கின்றாகிலும், பின்னையும் நாம் கொடுத்த அறிவன்றோ? அப்படி கலங்குமோ என்பர். (மதியெல்லாம் உள்கலங்கி) தாம் தந்த "மயர்வறு மதிநலம்" மெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கிற்று என்னுங்கோள். அத்தனையோ நாம் இருந்தோம்; பின்பு நாம் போனவாறே அறிவு கொடுத்துக் கொள்ளுகிறோம் என்றிராமே - (மயங்குமால்) "மயங்கினாள்" என்னில், "இனிப்போனால் செய்வது என்?" என்றிருப்பர்; முடியும் தசையாயிற்று என்னுங்கோள். (என்னீரே) உங்கள் தலையில் பழியைத் துடைக்கப்பாருங்கோள்; அறிவித்தபின்பு வாராதொழிந்தால் அவனதன்றோ அவத்யம். ஆர்த்தத்வநி பொறுக்கமாட்டான், அறிவியுங்கோள். (என்னீரே) உங்களுக்கு ஸ்வரூபம்; அவனுக்கு குணம்; எனக்கு ஸத்தை; உங்களுக்கு ஒரு உக்தி.

விளக்கம் - (மதிகலங்கி) - "அறிவு இழந்தாள்" என்று கூறவேண்டும். ஆனால் இதனைக் கேட்கும் அவனோ, "தனது அறிவை மட்டும் தானே இழந்தாள். நாம் அவளுக்குக் கொடுத்த அறிவு அப்படியேதான் உள்ளது அல்லவோ?", என்று இருப்பான். (மதியெல்லாம் கலங்கி) - நாம் அவளுக்கு அளித்த அறிவு காரணமாக, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (9-30) - தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் - என்னை அவர் வந்து மீட்டுச் செல்வதே அவருக்கு ஏற்றதாகும் - என்றது போல் இருப்பாள், என்று எண்ணி அவன் இருந்துவிடுவான். பக்தியுடன் கூடிய அறிவை அல்லவோ அளித்தான்? இதனை அவனிடம் கூறுவீர்களாக. அவன் மயர்வற அளித்த ஞானம் அனைத்தும் சேர்ந்த காரணத்தினால் மட்டுமே இவ்விதம் எனது சரீரம் அவனை எண்ணிக் கலங்கக் காரணமாகிவிட்டது என்று கூறுங்கள். இதற்கு அவன் உங்களிடம், "நாம் அவளுக்கு அளித்த அறிவு என்பது சற்றே மேலோட்டமாகக் கலங்கலாம். ஆனாலும் அவ்விதம் முற்றிலுமாகக் கலங்காதே நிற்கும்", என்று உரைக்கக்கூடும். இதற்கு நீங்கள் அவனிடம், "நீவீர் அளித்த மயர்வற மதிநலம் என்பது அடியுடன் முற்றிலுமாகக் கலங்கிவிட்டது" என்று உரைப்பீர்களாக. இதனைக் கேட்ட அவன் "அவ்வளவுதானே! நாம் தாம் உள்ளோமே! நாம் பின்னர் ஒருநாள் அவளைச் சென்று சந்திக்கும்போது அந்த அறிவை மீண்டும் அளித்துவிட்டுப்போகிறேன்", என்று அங்கேயே இருக்கக்கூடும். (மயங்குமால்) - நீங்கள் அவனிடம், "ஆனால் அவள் மயங்கிவிட்டாள்", என்று உரைத்தால் அவன், "சரி, அப்படியாகில் இனி நான் சென்று என்னவாகப் போகிறது", என்று வராமல் இருந்துவிடக்கூடும். ஆகவே அவனிடம், அவளது வாழ்க்கை முடிந்துவிடும்

நிலையில் உள்ளது”, என்று கூறுங்கள். (என்னீரே) - நான் கூறுவதைச் சென்று உரைத்துவிட்டு உங்கள் மீது தூது செல்லவில்லை என்னும் பழி விழாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். இவ்விதம் உரைத்த பின்னரும் அவன் வரவில்லையென்றால் அவனுக்கு அல்லவோ பழி உண்டாகும்? அவன் அடியார்களின் துன்ப ஓசையைப் பொறுக்கமாட்டான். நீங்கள் சென்று எனது செய்தியை உரைப்பீர்களாக. (என்னீரே) - இப்படியாகத் தூது செல்வதால் உங்களது ஸ்வரூபம் விளங்கும், அவனுடைய குணம் வெளிப்படும், எனக்கு அதுவே வாழ்வின் ஆதாரமாக அமையும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 21)

18. கடங்கொண்டெழுந்ததுவானம், அவ்வானத்தை யன்றிச்சென்று

கடல் கொண்டொழிந்தவதனாலிது, கண்ணன் மண்ணும் விண்ணுங்

கடல்கொண்டெழுந்தவக் காலங்கொலோ புயற்காலங்கொலோ

கடல்கொண்டகண்ணீர், அருவிசெய்யாநிற்குங்காரிகையே.

பொருள் - ஸமுத்திரத்தையே தோற்கடிக்கும்படியாகக் கண்களில் கண்ணீர் கொண்டு வெள்ளம் போன்று அவற்றை வெளியேற்றும் பெண்ணே! வானமானது கடல் நீரை முற்றிலுமாகப் பருகிவிட்டு மேலே சென்றது. இதனால் கோபம் கொண்ட கடலானது அந்த ஆகாயத்தைப் பின்தொடர்ந்து மேலே சென்று, அது பறித்துச் சென்ற நீரை மீண்டும் வாங்கி வந்தது. அதன் இறுதியில் சிறிய மழைத்துளிகள் விழுகின்றன. இப்படியாக உள்ள இந்தக் காலமானது - க்ருஷ்ணனுடைய இந்த உலகையும் விண்ணுலகையும் ப்ரளய காலத்தில் தன்னுள் வாங்கி கொண்ட ப்ரளய காலமோ? நான் அறியேன்.

அவதாரிகை - துறை:காலமயக்கு. கீழ்கால மயக்கு சொல்லச்செய்தே, இங்குச் சொல்லுகிற தென்னென்னில் இவளிவளாகையும், அவனவளாகையும், தசையிதுவாகையும், இதல்லதில்லையாயிருந்தபடி. திருமங்கையாழ்வார்க்குச் சரணம் புக வேண்டுமாபோலே இவர்க்கும் பலகாலும் காலமயக்கு வேண்டியிருக்கிறபடி. கீழ், காண்கிற பதார்த்தங்களை அபலபித்து காலத்தை மயக்கிற்று; இங்கு, பதார்த்தங்களை அபலபிப்பதுஞ் செய்து சாஸ்த்ர

ஸித்தமானவற்றை முன்னிடுவதுஞ் செய்தது. மேகத்துக்கும் கடலுக்கும் அந்யோந்யம் விரோதமாய் பிணங்குகிறது காண்.

விளக்கம் - "கார்காலம் வந்த பின்னர் நான் மீண்டும் வருவேன்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்ற தலைமகன், அந்த மழைக்காலம் வந்த பின்னரும் திரும்பவில்லை. ஆகவே அந்த மழைக்காலம் குறித்து தலைவி தனது நிலையை உரைப்பதாக உள்ளது. இதுவும், ஏழாவது பாசுரம் போன்று காலமயக்குத் துறையாகும். அதாவது "ஞானம் பனிப்ப" என்ற பாசுரத்திலேயே காலமயக்குத்துறை கூறிவிட்ட பின்னர் இங்கு மீண்டும் ஏன் உரைக்கவேண்டும்? அந்தப் பாசுரம் மழைக்காலம் தொடங்கும்போது உரைக்கப்பட்டது, இந்தப் பாசுரம் மழைக்காலம் முடியும்போது மீண்டும் உரைக்கப்படும் ஆற்றாமையை உணர்த்துகிறது. இவள் அவனைப் பிரிந்து இருக்க இயலாதபடி மென்மையான ஸ்வபாவம் கொண்டவளாக உள்ளதாலும், அவன் மிகுந்த மேன்மையுடன் கூடியவளாக உள்ளதாலும், இந்தக் காலமானது அவன் வருவதாக உரைத்து விட்டுப்போன மழைக்காலம் என்பதாலும் இவ்விதம் மீண்டும் கூறப்பட்டது. இப்படியாகக் கூறிப் புலம்புவதைக் காட்டிலும் இவள் பிழைத்திருக்க வேறு வழியில்லை என்கிறார். திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழியில் (1-6-1) - வந்து உன் திருவடி அடைந்தேன் - என்று கூறத் தொடங்கிய சரணாகதியைப் பத்துப் பாசுரங்களிலும் பத்துவிதமாக உரைத்தார். அது போன்று இவரும் பலவிதமாக உரைத்தார். அது போன்று இவருக்கும் பலவிதமான காலமயக்குகள் ஏற்படுகின்றன. ஏழாம் பாசுரத்தில் தான் கண்ணால் கண்டவற்றை வேறுவிதமாக எண்ணி மயங்கினாள் - அதாவது அங்கு மேகங்கள் மோதிக் கொள்வதைக் கண்டு, எருதுகள் மோதுவதாக உரைத்தாள். இங்கு மேகத்தையும் கடலையும் இணைத்துக் கூறுகிறாள். அதாவது மேகமும் கடலும், பருகுவதிலும் வாங்குவதிலும் யுத்தம் செய்வதாக உரைக்கிறாள். அவற்றுக்கு இடையே காணப்படும் அந்யோந்யத்தை யுத்தம் செய்வதாக எண்ணி மயங்குகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கடல் கொண்டெழுந்தது வானமித்யாதி) வானம் - மேகம். மேகமானது, கடலைத் தரையாகப் பருகி ஜலசரஸத்வங்கள் துடிக்கும்படிக்கீடாய்ப்போகிறபடியைக் கண்டு, நம் ப்ரஜைகள்நோவுபட, "நம்முடைமையை நேராகக்கொடுபோவதே" என்று தொடர்ந்து தன்னுடைமையை வாங்கிக்கொள்ளுகிறதுகாண். அன்றி - சீறி. (ஒழிந்தவதனாலிது) மேல்

விழுகிறதுளிகளென்னென்றுகாட்ட, அவை பிணங்குகிறபோது சிந்தினவை காணிது. மேகந்தான் பரார்த்தமாயிருக்கையாலே தொங்கினத்தைக்கொண்டு உபகரிக்கிறபடி. பெரியவுடையாரும் ராவணனும் யுத்தம் பண்ணுகிறபோது சகலங்கள் விழுந்தாற்போலே. (கண்ணன் மண்ணும் விண்ணுமித்யாதி) அங்ஙனையாகில் இவ்வெள்ளத்துக்கடியென்னென்ன; ஸர்வேச்வரனுடைய பூமியும் மேலுண்டான வாகாசமும் கடல் கொண்டுபோன அக்காலமோ; அறிகிறிலேன். ப்ரளயங்கொண்டகாலம். தன்னை விச்வஸிக்கைக்காகத் தானுமதுவோ? இதுவோ? என்று ஸம்சயிக்கிறாள்; இத்தசை வந்தால் அவன் வருமென்னுமத்தாலே, (புயற்காலங்கொலோ) அன்றியே, அவ்வர்ஷாதானோ? அறிகிறிலேன். இவையெல்லாம் வேணுமோ? இவ்வெள்ளத்துக்கடியறிந்தோமென்கிறாள். (கடல்கொண்டகண்) கடலைத் தோற்பித்தகண். அதைக் கொள்ளுகையாவது அதின்படியெல்லாமுண்டாயிருக்கை. தோற்பித்ததென்றுமாம். (நீரருவிசெய்யாநிற்கும்) இப்ப்ரளயத்துக்கடி கடலுடைந்தாற்போலே இக்கண்ணில் வெள்ளங்காண். (காரிகையே) இவையெல்லாம் பொறுக்கமாட்டாத அபலை கிடர்.

விளக்கம் - (கடல் கொண்டெழுந்தது வானமித்யாதி) - வானம் என்றால் மேகம் என்று பொருள் கொள்க. மேகமானது கடல் நீரை முற்றிலுமாகப் பருகி, அதனால் தரை தென்படும் அளவிற்கு நீர் குறைந்தது. இதனால் அந்த நீரில் உள்ள உயிர்கள் துடிக்கும்படி ஆனது. இதனைக் கண்ட கடலானது, “நமது ப்ரஜைகளை துடிக்கின்றனரே! நமது உடைமையான இந்த நீரை அந்த மேகம் மிகவும் எளிதாகக் கொண்டு செல்கிறதே!” என்று சினம் கொண்டு, அந்த மேகத்தின் பின்னேயே ஓங்கிச்சென்று, தனது உடைமையான நீரை மீண்டும் பெற்று வருவதைக் கண்டாயா? ”அன்றி” என்றால் “சீறி” என்று பொருள். இதனைத் தோழியின் வார்த்தை என்று கொள்ளவேண்டும். அதாவது, மழைக்காலத்தில் வருவதாக உரைத்து விட்டுச் சென்ற நாயகன் மீண்டும் திரும்பவில்லை. இந்நிலையில் ஆகாயம் இருண்டு நிற்க, தன் மீது மழைத்துளிகள் விழ, நாயகியானவள், “மழைக்காலம் வந்துவிட்டதே! நாயகன் வரவில்லையே”, என்று உரைக்கிறாள். (ஒழிந்தவதனாலிது) - அவை இரண்டும் யுத்தம் செய்கின்றபோது மேகத்தில் எஞ்சி நிற்கும் சிறிய நீரானது நம் மீது விழுகின்றதே அல்லாமல், இது மழை அல்ல. ஜடாயுவும் இராவணனும் வானத்தில் யுத்தம் செய்த காலத்தில் இராவணனின் தேரில் இருந்த மேற்குப்பிகள், கொடி போன்ற பலவும் கீழே விழுந்தது போன்று

இங்கு தண்ணீர்த் துளிகள் விழுகின்றன. “அப்படி என்றாலும் இந்த வெள்ளம் எங்கிருந்து உண்டானது”, என்று தோழி வியப்பவள் போன்று ”அதுவோ, இதுவோ”, என்று கேட்பது போன்று நடித்தாள். ஏன் என்றால் மழைக்காலம் உண்மையாகவே வந்துவிட்டது, தலைவன் வரவில்லை என்ற உண்மையை அறிந்தால் தலைவி தாங்கமாட்டாள் என்பதால் ஏதேதோ காரணம் உரைத்து வந்தாள். ஆனால் கார்காலமேகம் உள்ளதைக் கண்ட தலைவி, தான் பொய் உரைத்து விட்டதைக் கண்டுபிடித்து விட்டால் என்ன செய்வது என்று யூகித்துக் கொண்டு சாமர்த்தியமாகத் தொடர்ந்து கூறுகிறாள். (கண்ணன் மண்ணும் விண்ணுமித்யாதி) - ஸர்வேச்வரனுக்குச் சொந்தமான பூமியும், மேலே உள்ள ஆகாயமும் கடலால் கொண்டு செல்லப்பட்ட ப்ரளயகாலம் போன்று அல்லவோ உள்ளது? (புயற்காலங்கொலோ) - அல்லது மழைக்காலம் தானோ? என்னால் அறிய இயலவில்லையே! இப்படியாகப் பலவாறு சாமர்த்தியமாகக் கூறி வந்த தோழி, “ஆகா! இந்த வெள்ளம் ஏன் உண்டானது என்று அறிந்து கொண்டேன்”, என்று கூறித் தொடர்கிறாள். (கடல்கொண்டகண்) - உன்னுடைய கண்களில் இருந்து அல்லவா வருகிறது? கடலையே நீர்வரப்பில் தோற்கடிக்கும் கண்கள். “கடல் கொண்ட கண்” என்பதற்கு இரு பொருள் உண்டு. கடலைப் போன்று பரந்து விரிந்த கண்கள் அல்லது நீர்ப்பரப்பில் கடலைக் காட்டிலும் அதிக நீர் கொண்டு அந்தக் கடலையே தோற்கடித்த கண்கள் என்று கொள்க. (நீரருவிசெய்யாநிற்கும்) - ப்ரளயம் போன்று இந்த வெள்ளம் உண்டாகக் காரணம், கடலைக் காட்டிலும் அதிகமாக நீர் பெருகி நிற்கும் உனது கண்களில் இருந்து வெளிப்பட்ட கண்ணீரால் ஆனது என்று அறியவில்லையா? (காரிகையே) - இதனால் பொறுக்க இயலாதவளாக உள்ளாயே!

உள்ளுறைப்பொருள் - சரியான காலத்தில் எம்பெருமானை அல்லது பாகவதர்களைச் சேரவேண்டும் என்று தவிக்கும் ஆழ்வாரின் வேதனையைக் கண்டு அவருடன் உள்ளவர்கள் உரைப்பதாக இந்தப் பாசரம் உள்ளது. இப்போது ப்ரளயகாலம் வந்துவிட்டதோ, இப்படிப்பட்ட காலம் இவருக்கு அவனுடன் கலக்கின்ற வேகத்தை ஏற்படுத்தி இவரது ஞானத்தையும் கலங்கவைக்கிறது போலும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்